

К 79/Д 87

1200000868686

АТО НЕ СЕ Е ПРЕОБЪРНАЛА КОЛАТА

К 75

49
287

пиеса от
авторизиран превод от руски език
постановка
сценография
музикално оформление

ОТИЯ ИОСЕЛИАНИ
НИНА ЛЕВЕНСОН
ПЕТЪР АЛЕКСАНДРОВ
ДИМИТЪР ГИЛЕВ
СНЕЖАНА НИКОЛОВА

поставя се за първи път у нас
премиера на 29 януари 1975 година
в театъра
сезон 1978—1979 година

сцена с участието на Петрана Халачева, Елена Данченко
и Диана Деянова

Действащи лица

Регионална библиотека
"Любен Каравелов"

120000868686

АГАБО БОГВЕРАДЗЕ

ВАСИЛ ПОПИЛИЕВ
народен артист

КЕСАРИЯ негова жена

ЕЛЕНА СТЕФАНОВА
народна артистка

НОВЕЛ, техният най-голям син

ВЕСЕЛИН РАЛЕВ

ДИТО, техният втори син

МИНКО МИНКОВ

ДУРМИШХАН, техният трети син

БОЖИДАР МАНЕВ

БУХУТИ, техният най-малък син

ЛЮБОМИР МИРЧЕВ

ГОГОЛА, жената на Иовел

ДИАНА ДЕЯНОВА
ПЕТРАНА ХАЛАЧЕВА

ЖУЖУНА, жената на Дито

ЕЛЕНА ДАНЧЕНКО

ЛАНДА, жената на Дурмишхан

ИВАНКА БЕНЧЕВА

ЦАГО, годеницата на Бухути

АЛБЕНА КАЗАКОВА

КАРПЕ, съсед на Агабо

ПЕТЪР КОСТОВ

действието става в наши дни в едно грузинско село

ОТИЯ ИОСЕЛИАНИ

е роден през 1930 г. в с. Гвиштиби край Кутаиси, Западна Грузия. Грузински белетрист и драматург. Детството си прекарва по време на Отечествена война на село. По-късно завършва литературни курсове при Съюза на съветските писатели в Москва. Пише лирични разкази за младите на село, лирични репортажи като „Момчетата от автомобилния завод“, роман за живота на селските деца по време на войната — „Звезден дъжд“, 1958 г. Написал е романа „Завръщането на войника“, 1962, и други. Публикува от 1954 г. През последните години започва да пише драми. Голям интерес предизвиква пиесата му „ДОКАТО НЕ СЕ Е ПРЕОБЪРНАЛА КОЛАТА“, 1971 г., поставена на сцената на МХАТ. През 1973 г. излезе комедията му „Шест стари момичета и един мъж“. А през 1974 г. Иоселиани написва новата си пиеса „Бунт в Сабуре“, посветена на грузинските селяни по време на Октомврийската революция. Комедията „Докато не се е преобърнала колата“ е преведена на много езици на народите на Съветския съюз и се играе в много театри с голям успех. Поставянето ѝ на русенска сцена е първи превод и първа постановка на творбата зад граница.

сцена с участието на и. а. Васил Попилиев и Петър Костов

сцена с участието на народните артисти Васил Попилиев и Елена Стефанова

БИТКА С РАВНОДУШИЕТО

Нашето общество не приема равнодушието. Равнодушието към съдбата на планетата и към съдбата на ближния. Към делото, избрано за цял живот и към неуредиците, които пречат в живота не само на околните, но и на тебе самия. Към мястото, където си роден, и към местата, където твои другари залагат първите камъни в основата на новия строеж. Равнодушието — основен източник на който са егоизмът, нежеланието да се разтревожиш, ако трябва да понесеш лишение, неудобство, опасност. Равнодушието — ловко приспособяващо се към новите условия. Нагиздено понякога с модни дрешки и похабяващо много усилия само и само да скрие истинската си дреха.

Битката с равнодушието е една от главните колизии на съветската драматургия през нейния почти полувековен път. Именно срещу равнодушието влизаха в бой героите на Афиногенов, Корнейчук, Вирта и много други.

Битката с равнодушието — това е битка за човека и неговото щастие, за чистотата на нашите идеали. Това е битка, превръщаща се в битка на човечността срещу безчовечността. Яростна, страстна, динамична... Битка, породена от самата наша действителност.

ЮРИЙ ЗУБКОВ, сп. „Дружба народов“, Москва, 1971 г., брой 9.

Особено гореща битка с равнодушието води и днешният живот на село. Отиването на част от селската младеж в града изглежда естествено. Механизацията на много селскостопански процеси освобождава на село част от работната ръка. А градът, непрестанният ръст на производството, властно изискват тези ръце. Селската младеж, завършила общообразователни училища, техникуми, институти, не иска повече да се задоволява с танци и кино в селския клуб, стреми се към богатствата на културата, които засега е в състояние да им даде само градът. А кой е отговорен днес и ще бъде отговорен утре в селото за неговата съдба? Кой ще донесе там културата? Идващите граждани ли, щом коренните селски жители, едва докоснали се до нея, бързат да напуснат родния дом? Винаги ли човек отишъл от селото в града и там намерил своята съдба, олицетворява истинския стремеж към културата? И, скъсвайки с исконния селски труд, не губи ли вчерашния селски труженник в душата си нещо много важно?

Над всички тези, както и върху много други въпроси ни заставя да се замислим пиесата на Отня Иоселиани „Докато не се е преобърнала колата“.

представлението се води от
Д Е Н К А П О П И Л И Е В А

текста следи
Е Ф Р О С И Н А Г Р И Г О Р О В А

технически сътрудници

Художник-изпълнител — Христо Луканов. Зав. техн. и про-
ектантско бюро — Петър Гузелски. Ръководител организация
и реклама — Надежда Вачева. Ръководители художествено
осветление — Георги Харалампиев и Димитър Ников. Зву-
ково оформление — Цвятко Ячев. Театър-майстори — Кънчо
Начев и Здравко Владимиров. Тапицерско ателие — Йордан
Петров. Завеждащ театрален реквизит — Васил Сапунджиев.
Шивашко ателие — Драган Христатиев, Стефка Божанова.
Железарско ателие — Георги Петков, Дърводелско ателие —
Цено Ценов. Грим и перуки — Станой Станоев, Гинка Анге-
лова. Завеждащ театрален гардероб — Вания Тодорова.

редакция и уредба на програмата

В А С И Л Е Н В А С Е В

снимки в програмата — **ГРИГОР БОГДАНОВ**

IV издание, 1979 г.